

bør informeres om muligheden for retsmægling. Retsplejerådet finder, at det bør påhvile det enkelte embede at sørge for, at informationen gives på den mest hensigtsmæssige måde. Rådet finder det væsentligt, at proceduren tilrettelægges således, at parterne så tidligt som muligt i processen får lejlighed til at overveje retsmægling, og at der sikres en vis ensartethed i den information, der videregives til parterne. Retsplejerådet anfører, at det f.eks. ville være naturligt, hvis Domstolsstyrelsen udarbejdede en brochure om retsmægling, som kunne sendes til parterne - eventuelt sammen med et brev med opfordring til at overveje retsmægling.

Retsplejerådet anfører endvidere, at det vil være naturligt, at retten, når den finder en sag særlig velegnet til retsmægling, rejser spørgsmålet om retsmægling som led i det forberedende møde, som retten skal afholde efter retsplejelovens § 353, medmindre retten finder det overflødigt. Retsplejerådet foreslår på den baggrund, at retsplejelovens § 353 ændres således, at alternativ konfliktløsning, herunder retsmægling føjes til listen over mulige dagsordenspunkter for det forberedende møde.

Der henvises til betænkningen side 141-143.

3.5.2. Justitsministeriet er enig i Retsplejerådets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Det har i forbindelse med høringen over betænkningen bl.a. været anført, at der bør være en mere bindende regulering af den enkelte domstols informationsindsats vedrørende muligheden for retsmægling mv.

Justitsministeriet er imidlertid enig med Retsplejerådet i, at der ikke er behov for at fastsætte særlige regler om, hvordan parterne bør informeres om muligheden for retsmægling, men at det bør påhvile det enkelte embede at sørge for, at informationen gives på den mest hensigtsmæssige måde. Justitsministeriet er også enig i, at der bør sikres en vis ensartethed i den information, der gives til parterne.

Domstolsstyrelsen er indstillet på at udarbejde informationsmateriale om retsmægling i form af en brochure eller lignende, hvis lovforslaget vedtages.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8 (forslag til retsplejelovens § 272) og nr. 9-11 (forslag til retsplejelovens § 353), og bemærkningerne hertil.

3.6. Hvem bør kunne retsmæggle

3.6.1. Efter Retsplejerådets opfattelse taler erfaringerne fra forsøgsordningen med retsmægling for, at både dommere og advokater bør kunne optræde som retsmæglere. Retsplejerådet henviser i den forbindel-

se bl.a. til, at evalueringen af forsøgsordningen viser, at der har deltaget dommerretsmæglere i 59 % af retsmæglingerne, og at det ikke synes at have nogen betydning for mæglingens resultat mv., om mægleren er dommer eller advokat.

Retsplejerådet har dog overvejet, om der er andre forhold, der kan tale for, at retsmæglerne fremover alene skal være enten dommere eller advokater.

3.6.2. Retsplejerådet anfører i betænkningen, at der over for rådet har været rejst spørgsmål om, hvorvidt der kan være principielle betæneligheder ved at lade dommere fungere som retsmæglere. Retsplejerådet henviser til, at det bl.a. er blevet anført, at domstolens - og dermed dommernes - kerneopgave er at afgøre tvister efter gældende ret. Denne opgave er så forskellig fra (rets)mægling, at det kan frygtes, at dommerne vil have meget svært ved at tilpasse sig rollen som retsmæglere. Der har endvidere været peget på, at parterne i en retsmægling kan få en forkert opfattelse af og fejlagtige forventninger til retsmæglerens rolle, hvis retsmægleren er dommer, idet parterne risikerer at tage udtalelser fra dommeren som udtryk for, hvordan sagen ville blive bedømt i retten. Dette forstærkes yderligere, hvis retsmæglingen foregår i rettens lokaler. Hvis en dommer i én sammenhæng fungerer som retsmægler og i andre sammenhænge som dommer, vil man i de sidstnævnte tilfælde på grund af retsmæglerens tilbageholdende rolle endvidere kunne få det indtryk, at dommeren - når den pågældende fungerer som dommer - ikke er garant for en kontradiktorisk, offentlig proces og en juridisk korrekt løsning på sagen, da dommeren formentlig - især i traditionel forligsmægling i henhold til retsplejelovens § 268 - vil have svært ved at se bort fra, hvad vedkommende har lært som retsmægler. Anvendelsen af dommere som retsmæglere kan således være med til at svække den bredere samfundsmæssige opfattelse af domstolens funktion og autoritet.

Retsplejerådet deler ikke de nævnte synspunkter imod at lade dommere fungere som retsmæglere. Retsplejerådet anfører, at retsmæglerrollen ganske vist utvivlsomt kræver noget helt andet end den traditionelle dommerrolle og dommeruddannelse, men efter Retsplejerådets opfattelse vil dommere med deres baggrund som jurister principielt have de samme forudsætninger som advokater for at tilegne sig de fornødne kompetencer til at fungere som retsmæglere ved relevant efteruddannelse. Retsplejerådet bemærker, at et væsentligt element i retsmæglerens opgave er klart at definere sin rolle over for parterne, ligesom det er af stor betydning, at det enkelte embedes procedure for information om retsmægling tilrettelægges